

henhold til lov om boligbyggeri eller anden lovgivning (§ 46, stk. 1). Den subsidiære adgang til ydelse af statslån omfatter ligeledes kun sådanne institutioner (§ 47, stk. 1). For så vidt angår adgangen til bevilling af rentesikring indeholder loven imidlertid en afvigende formulering, idet den kreds af bygherrer, der kan opnå denne form for støtte, er angivet som (kommuner og) selvejende institutioner (§ 49, stk. 1), hvilket kan give anledning til fortolkningstvivl.

Ved ændringsforslagene tilsigtes det at klargøre, at den gruppe af institutioner, der kan opnå garanti inden for den højere lånegrænse og eventuelt statslån samt rentesikring, er den samme, og at det i alle 3 tilfælde er en forudsætning, at den pågældende institution tilgodeser et almennyttigt formål. Forslaget medfører ingen begrænsning af den kreds af institutioner, der efter den hidtidige praksis har opnået støtte efter de omhandlede bestemmelser.

Til nr. 16, 17, 19, 21, 22 og 26:

Disse forslag betegner nedsættelser af lånegrænser og konsekvensændringer, som er i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Til nr. 23:

Der kan efter gældende lov årligt ydes indtil 250.000 kr. i tilskud til nedbringelse af de ekstraudgifter, der er forbundet med indretning af lejligheder, så de bliver egnede til beboelse for stærkt bevægelseshæmmede.

Beløbet må anses for utilstrækkeligt til at dække det eksisterende og kommende behov og foreslås derfor forhøjet til 500.000 kr.

Til nr. 25:

Efter den gældende lov må statsgaranterede låns løbetid ikke overstige 45 år. Denne bestemmelse har ingen selvstændig betydning, når der ydes lån af realkreditinstitutionerne, idet løbetiden for sådanne lån ifølge det ovenfor nævnte lovforslag begrænses til 30 år. Imidlertid kan det også tænkes, at lån, hvortil der ydes statsgaranti, ydes af sparekasser eller andre långivere, og det er næppe rimeligt, at man herigennem i statsstøttet byggeri kan opnå lån med længere løbetid end realkreditlån. Amortisationsperioden foreslås derfor nedsat fra 45 år til 30 år for alle statsgaranterede lån.

Til nr. 24 og 27-30:

Der er alene tale om regulering efter prisudvik-

lingen siden 1. april 1967, jfr. bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 31:

Bestemmelsen i § 99, stk. 5, om bortfald af kommunegaranti for statslån i private parcel- og rækkehuse finder anvendelse, når lånet er bevilget i medfør af byggestøttelovgivningen forud for lov om boligbyggeri af 27. december 1958. Baggrunden for bestemmelsen var, at de pågældende kommunegarantier som følge af den betydelige stigning i ejendomsværdierne ikke længere havde nogen væsentlig betydning, og at en generel ophævelse af garantiene medfører væsentlige administrative lettelser, jfr. boligudvalgets betænkning af 19. maj 1967 til lovforslag nr. 118, punkt 29 (folketinget 1966/67, 2. samling, blad nr. 482). Efter loven af 27. december 1958 ydes finansieringsstøtten til boligbyggeri i første række i form af statsgaranti for sekundære prioritetslån. I medfør af lovens § 124, stk. 2, kunne der dog i perioden fra 1. april til 30. september 1959 ydes statslån efter de tidligere gældende regler til 2.000 lejligheder i parcel- og rækkehuse til brug for mindrebedmilde ejere. Under hensyn til udviklingen i den forløbne tid foreslås det, at kommunegarantien for statslån i disse parcel- og rækkehuse nu bortfalder med virkning fra 1. april 1970.

Til nr. 32:

De vekslende boligstøtteloves krav om tinglysning af bestemmelser om pantsætningsforbud m.v. skyldes ikke hensynet til statens interesser som panthaver eller kautionist, men ønsket om at sikre, at ejendommen bevares som bolig for ejeren og dennes familie.

Samtykke til pantsætning vil ifølge praksis normalt blive givet til debitor, medmindre afgørende hensyn i det konkrete tilfælde måtte tale herimod.

Anmodning fra en eller flere kreditorer om tilfaldelse til at gøre udlæg eller inddrage ejendommen under debtors konkursbo bliver bedømt ud fra forholdene i hvert enkelt tilfælde. Der tages herunder hensyn til, hvorvidt der tidligere er dispenseret fra deklarationen efter debtors anmodning. Såfremt gælden hidrører fra dispositioner, der er kommet ejendommen til gode, kan tilfaldelse normalt forventes meddelt.

Bestemmelserne er ikke til hinder for foretagelse af udpantning for personlige skatter til stat og kommune.

Bestemmelserne administreres på boligministe-